

A hó szaga

[Чем пахнет снег](#)

Az első hó, akár az első szó
S a gyermek első kacagása,
Mint szörme, lágyan csillogó,
S úgy omlik, oly puhán a fákra:
Hópelyhecskére prémkabátja.
És szikrát hány, akár a só,
Széthintve nyír-, borókaágra,
De napról napra változó,
Volt-nincs, csalóka még a hó.

A tél fehérlő díszruhában
A fenyőágak közt neszez,
Gogoli dinnyeillat árad -
December-lelke lengedez.

Papírsityakban, rongygunyában
Sűrögnek, bajsukat szenes
Dugó cifrázza kackiásra,
Orcájuk cékla, egyiken
Professzoros, zord pápaszem,
Más sodrófát ragad, s a láda
Bengáli tűz gazdát keres.

Vámpír, fakír, huszár, cigánylány,
Kifordított subáju bárány,
Kenderszakállú szerzetes,
Lármás csapatban szánra szállnak,
Kacajra csengettyű felel,
A téli tájat maszkabálak
Emlékei özönlik el.

S - egy lélek sincs, s a higanyoszlop
A fagynak megadja magát,

S mi füst- és málnaszínü, foszló
Ködökben indulunk tovább.
A lepedőkbe gyúrt havas táj
Kórházzagában lépkedünk,
S ajkunkra lép, akárha kristály-
Angyal, fagyott lélegzetünk.

S csak márciusban enyhül újra,
S tarkáll, a hó alól kibújva,
Mint térképen, hegyhát, vizes
Szurdik, rügyet bontó füzes.

Letérsz az ösvényről – besüpped
A lábad, szusszanj hát, pihenj meg
Az út szélén, hol sár marasztal:
Benzinszagú a hó tavasszal.

Benzinszagú minden vidék,
De Moszkva környékén a hó
Benzin- és vérszaga maró,
Ama idők emléke még,
Amikor a negyvenes évek
Feltúrt haván a hegy felé
Kúsztak komor páncélosékek...

A hóból elszáll már a lélek,
S mérföldkövek helyett maga
Marad a hó benzinszaga.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző](#)
[Következő](#) →